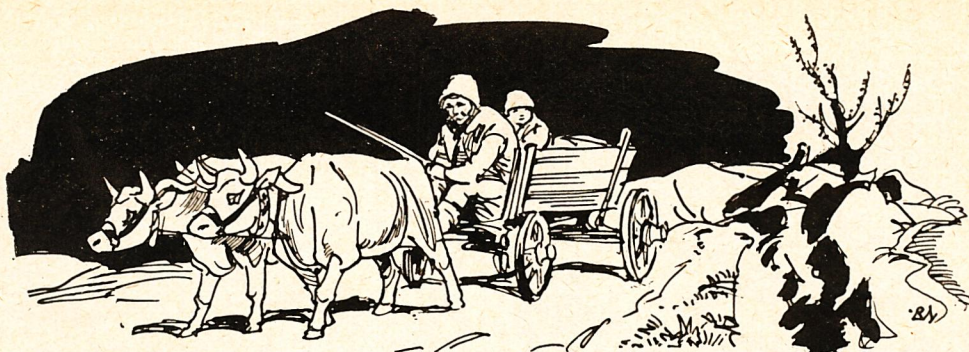

ЛЕГЕНДА ЗА ДИВИЯ МАКЪ

Срещу Великдень, рано вечерята, дѣдо впрегна колата. Сложи слама. Окачи торбата на разнището. Завърза кожения герданъ на Бѣлчо. Заблещукаха бѣлитѣ пулчета. Удари голѣмиятъ звънецъ като клепало.

— Качвай се! — викна той.

— А мама? — политахъ азъ

— Тя ще дойде по прѣкия пжтъ съ баща ти. Ние ще вървимъ съ колата по шосето!

Ржцетѣ ми треперѣха отъ радостъ. За пръвъ пжтъ отивахъ въ Бухово. Въ нашето село още не бѣше изградена църквата, и ние отивахме на църква чакъ въ планината.

Всичко бѣше готово. Дѣдо премѣненъ, съ бѣлъ кожухъ и рунтавъ калпакъ, все обикаляше изъ двора, разчистваше, потѣгаше колата. Азъ седѣхъ вжтре въ сламата, като врабче, и надничахъ презъ ритлитѣ.

Дѣдо откачи синджиритѣ, воловетѣ станаха, протегнаха се и запристжпяха мързеливо. Колата

заскърца. Излѣзохме на полето, което треперѣше като зелено море. Манастирчето свѣткаше далече въ дълбокия долъ. Дѣдо повървѣ малко, па закачи синджиритѣ за кривитѣ рога на Бѣлча, погали го по челото, качи се въ колата и подвижна на кроткитѣ животни. Надъ насъ свѣтѣше небето като стъкло, чисто и дълбоко. Треперѣха звездитѣ. Пшеницитѣ шумѣха.

Дѣдо запали лулата. Смукна. Пустна едно кълбо димъ напредъ и се обърна къмъ мене:

— Спишъ ли? — попита той.

— Не! —

— Защо?

— Не ми се спи. Гледамъ звездитѣ и мисля, дали наистина за всѣка отъ тѣхъ е окаченъ по единъ човѣшки животъ!

— Не знамъ, сине, отвърна той, но когато бѣхъ отвждъ Бѣло-море, научихъ нѣщо, което е станало. То не е приказка.

— Разкажи ми, дѣдо! — скочихъ азъ.